

И подъ тѣхната стрѣха имаше ластовиче гнѣздо. Ластовичката, остала сама-самненичка, тѣжно чуруликаше и често подхвъркваше около стрѣхата и обикаляше гнѣздото. Здравко гледаше и недоумѣваше. Майка му изкара кравата и скоро-скоро се върна.

— Мамо, — запита той, — защо ластовичкитѣ се събиратъ?

— Стѣгатъ се за пжтъ, миличко! — отговори тя.

— Ами кждѣ ще отидатъ, маминко?

— На югъ, на югъ, миличко, — тамъ, кждѣто е татко ти...

— Тамъ ли, маминко, тамъ ли?

— Тамъ, миличко, тамъ!...

— Маминко, ами бива ли да проводимъ много здраве на татка, а?

— Бива, чедо бива... — каза майка му и нѣжно го помилва по кждравата косичка. — И двѣ едри бисерни сълзи се търкулнаха по загорѣлитѣ ѝ отъ слънчевъ пекъ страни. Здравко нищо не видѣ и нищо не разбра...

Ластовичката изпърпа въ гнѣздото, изхвъркна и кацна на стрѣхата...

— Ето, миличко, — продължи майка му, — и твоята дружка ще отиде при татко ти, и ще му каже много здраве...

Здравко цѣфна отъ радостъ и плесна съ ржцѣ.

— Нали, маминко, тя ще иде при хубавъ татко и ще му каже много, мнооого здраве? — каза Здравко и прѣгърна майка си.

— Дааа, миличко, дааа! — отвърна тя, седна на прага и дълбоко се замисли.